

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 2. DECEMBRA 1938.

ŠTEV. 12.

Kaj je s cenzuro?

GLAS »DEJANJA«

V članku prof. Franceta Vodnika »Kriterij in cenzura« (Dejanje 1938., 319—331) beremo o cenzuri takele izjave:

»Bistvo cenzure je sila, preprečevanje ali uničevanje glasov resnice« (str. 213).

»Cenzura je to, v kar si — brez lastnega pristanka — prisiljen« (str. 324.).

»Povedali smo že, da je cenzura nasilje« (str. 324.).

GLAS CERKVE

Ker bi utegnili tako pisanje koga zavesti v zmoto, pogledjmo, kako sodi o cenzuri Cerkev.

Kan. 1384, § 1 v cerkvenem zakoniku se glasi: »Cerkev ima pravico zahtevati, da verniki (katoličani) ne izdajajo knjig, ki jih ni ona prej pregledala, kakor tudi pravico, da iz upravičenega razloga prepove knjige, pa naj jih je izdal kdorkoli«.

V drugem paragrafu istega kanona pa je rečeno, da velja isto o dnevnikih, revijah in drugih spisih.

V motupropriu Sacrorum Antistitum z dne 1. septembra 1910., IV. odst. 2, določa papež Pij X.: »Dnevniki in revije, ki jih pišejo katoličani, naj imajo po možnosti določenega cenzorja.«

MODROST IN LJUBEZEN CERKVE

Kdor slutí, koliko škode more napraviti zmota, ki jo tisk razširi med ljudi, bo lahko razumel potrebo in upravičenost cenzure, ki jo zahteva Cerkev.

Cerkev računa s tem, da se vsakdo lahko moti, tudi katoliški pisatelj in katoliški urednik. Zato je uvedla uradno cenzuro, ki naj po možnosti preprečuje zmote »quoad fidem et mores« (v kolikor gre za vero in nrvnost.)

Cerkev s tem, ko zahteva, da katoličani predložijo vse spise versko-nravnne vsebine v cenzuro, ne kaže kakega nezaupanja do katoliških pisateljev. Saj veže ta določba tudi največje kato-

liške strokovnjake, katerih mnenja Cerkev sama brez ugovorov sprejema; marveč je uvedla ustanovo cenzure v skrbi za občeno blaginjo in čistost resnice, oprta na življenjsko izkušnjo, ki pravi da je zmota možna.

Gornji stavki iz »Dejanja« so, kakor so zapisani, zmotni in za katoličana nesprejemljivi.

PRIPOMBA UREDNIŠTVA

Ponovno že se je oglasil proti nam krivični in predrzni očitok, da se Borci samozvansko postavljajo čez druge za sodnike nad njihovo pravovernostjo.

Tako nas kritizirajo in samozvansko cenzurirajo, ki sami ne prenesejo ne kritike ne cenzure.

Tako nas kritizirajo, ker bi nam radi usta zamašili, da bi nehali za Cerkvijo učiti, kar Cerkev zahteva in uči! Da bi nehali opozarjati na nauk resnice in svariti pred zmoto, zlasti pa, da bi nehali kazati na točko, odkoder se zmota širi!

Kdaj smo mi napadali pravovernost oseb? To smo ponovno že tudi izrečno odklanjali! Mnenje in oseba nista eno. Če smo nastopili proti mnenju, ali smo s tem nastopili proti osebi?

Odločno tudi odklanjamo naivni način polemike, ki na videz priznava veličino hierarhije s tem, da v svoji oblastnosti njej dovoljuje soditi, prepovedujejo pa vernikom, da bi tej hierarhiji pomagali pri oznanjevanju resnice. Na ta način se hierarhiji v besedi daje, kar se ji takoj nato v dejanju vzame.

Mi bomo mirno nadaljevali svoje delo ljubezni in še naprej na zmoto opozarjali tiste, ki se motijo, še bolj pa tiste, ki bi utegnili tej zmoti podležiti, če jih nihče ne bi opozoril, da je zmota zmota.

Mi vemo, da je naša pot tako pot resnice kakor pot ljubezni. Mi vemo, da je zmota v verskih stvareh pot v pogubo, in zato pred to potjo ne bomo nehali svariti in bomo to delo duhovnega usmiljenja in prave ljubezni še naprej vršili, pa če nam še tako očitajo, da nam ljubezni manjka.

EDINI IDEAL: BITI BREZ IDEALA!

NESREČNA MLADINA

Je del mladine, ki jo je materialistična vzgoja privedla do tega, da ima za svoj življenjski ideal živeti brez ideala.

To so mladi fantje in dekleta, ki jim je popolnoma nerazumljiv brezprimerni idealizem misijonarja, ki zmrzuje med Eskimi ali umira zadet od krogle razbojniških čet na Kitajskem. Nerazumljiva lepota materinih žrtev za otroka, nerazumljiva prav tako veličina mučeniške krvi, ki je pred stoletji tekla pod Neronom

in ki danes barva zemljo Španije. Nerazumljiva plemenitost tistih, ki posvete svoje življenje nesebičnemu delu za idejo, nerazumljiva vsaka najmanjša idealna žrtev in odpoved.

Tem našim nesrečnim sodobnikom je skrito, kar je največje, najlepše, najsvetejše v človeškem življenju. Samo eno poznajo: to kar jim materialno koristi in pomore do materialnih uspehov.

Sicer pa moramo vedeti, da življenjski materializem ni zastrupljaj samo brezverskih in liberal-

nih krogov ter njihove mladine, ampak je pustil svoje sledove tudi med vernimi katoličani. Odtod izvira tista miselnost na splošno dobrih ljudi, mladih in starih, ki pri vsaki priliki najprej zastavijo odločilno vprašanje: »Kaj bom pa jaz imel od tega?« Odtod tudi tista gesla: »Vsak naj skrbi zase!«, »Dovolj je, da sem sam dober!«, »Ne bom izgubljal časa z drugimi.« To je glavna vsebina njihove življenjske modrosti.

POSLEDICE

Toda takšna materialistična življenjska miselnost ima strašne posledice, ki jih vidimo pri nas sami in o katerih poročajo od drugod. Mnogo dlje kot pri nas je rasla ameriška mladina v ozračju te materialistične in kapitalistične vzgoje, ki pozna en sam cilj: brezobziren boj za materialni uspeh. Uspehi, ki jih je pokazala ta vzgoja, so porazni: razočaranje, notranja praznosta, globoka nezadovoljnost, cinizem in popolna naveličanost nad vsem. Ideal, biti brez ideala, se je slabo izkazal in privedel do popolnega neuspeha.

NAZAJ K IDEALOM KRŠČANSTVA!

Vedno bolj se širi spoznanje, da se je treba vrniti k vekotrajnim resničnim idealom krščanstva. Mnogi so že na tej poti, materialistične filozofe od Häckla do Freuda odlagajo in se vglabljujejo v resnice krščanske filozofije. Življenje samo je laž materializma tako ostro obsodilo, da se vsak dan novim razočarancem odpirajo oči.

NOVA KATOLIŠKA MLADINA

A tudi ta val življenjskega materializma med katoličani že upada. Že vstaja v svetu in pri nas doma nova mladina, ki noče biti brezbrizna in ki se zavestno upira vplivom te filozofske laži.

Ta mladina že čuti in pozna eno največjih lepot, lepoto nesebične žrtve in odpovedi.

Vedno jasnejša postaja današnji mladini resnica, da ni ideal človeka živeti brez ideala. Kdor hoče, da bo njegovo življenje imelo veliko vsebino, mora imeti velike ideale in bo tem idealom z vso plemenitostjo in odpovedjo služil.

„LEGIJA DOSTOJNOSTI“

Kratka drama v treh dejanjih

PRVO DEJANJE

Pozorišče: Hollywood. Upravni svet in delničarji hollywoodskih filmskih trustov na zabavi po svoji redni seji. Razsvetljena dvorana, po kateri se dobrovoljno sučejo direktorji in pijejo šampagne.

Generalni ravnatelj pojasnjuje sredi vesele družbe:

»Kaj nam pa morejo ti duhovniki? Mi se ne bojimo škofovskih okrožnic. Vsi skupaj nimajo za sabo niti mačke. To že vemo, da je gospodom duhovnikom vse nedostojno. Toda življenje je močnejše kot moralne teorije. Gospod nadškof Mac Nicholson iz Cincinnatija naj bo kar lepo tiho! Saj vendar vemo, da je bil prej dominikanec, dominikanci so pa bili vedno inkvizitorji in pretirani asketje...«

DRUGO DEJANJE

Hollywood, središče filmske industrije, mesec dni kasneje. Sejna dvorana upravnega sveta. Vsi fotelji okrog mize zasedeni z upravnimi svetniki. Prevladuje zamišljenost, generalni ravnatelj ima zaskrbljene gube na čelu. Generalni ravnatelj odloži cigareto, vstane in poroča:

»Občinstvo je silno spremenljivo. Vsa Amerika govori samo o kardinalu Doughertyju, hollywoodski škof Cantwell pa je čez noč postal znamenitejši kot naša najsijajnejša filmska zvezda. Dva milijona članov njegove »Legije dostojnosti« sta nam precej izpraznila naše blagajne.

Tako nedostojnega bojkota v obrambo tako imenovane dostojnosti nismo pričakovali. Cerkev uporablja nedovoljena sredstva. Proti temu je treba dvigniti ves filmski svet.

Sicer pa bomo tem »legionarjem dostojnosti« pokazali, da je denar danes na svetu še vedno bog. Dva milijona dolarjev investiramo kot prvi prispevek v fond za boj proti njihovi filmski ligi. Bomo videli, kdo je močnejši...«

TRETJE DEJANJE

Hollywood, godi se v novejšem času. Izredna seja upravnega sveta hollywoodske filmske industrije. Generalni ravnatelj mirno in tiho bere poročilo:

»V naših računih je bila precejšna pomota. Cerkev je še vedno velesila prvega reda. »Legija dostojnosti« ima danes 14 milijonov članov, število razprodanih obljub, s katerimi se vsak kupec obveže, da ne bo več posegal nedostojnih filmskih predstav, že presega 20 milijonov izvodov. Čikaški kardinal Mundelein nas je pripravil v silno neprijetno situacijo. Filmski magnati morajo kot jagnjeta ponižno dovoljevati, da jim katoliški cenzor Joseph Breen izreže iz najlepših filmov cele prizore in pritisne nato žig »legije« na vsako filmsko kopijo, katera hoče v Ameriki dobro opraviti. Mislim, da ne kaže drugega, kot da popustimo pritisku javnosti in v bodoče pazimo, da ne zadenemo s čim ob moralna načela...«

PATER JACQUINOT

KAJ JE PRAVA KRŠČANSKA LJUBEZEN.

Novembrska poročila s kitajskih bojišč so raznesla po vsem svetu ime patra Jacquinota in predstavila pogumnega francoskega jezuita kot rešitelja Hankova.

VSİ GA SPOSTUJEJO.

Ta katoliški duhovnik je organiziral v Šanghaju pomoč beguncem, ki so se z vse Kitajske stekali v mednarodni okraj Šanghaja. Tisočim in tisočim je postal oče in mati, delil jim je hrano in obleko in pre mnogim je rešil življenje. Ves veliki okraj se od tedaj poimenuje »Jacquinotov pas«. Brez razlike narodnosti ali vere je pri njem našel pomoč vsak, ki se je zatekel v okrožje, kjer je na posebno viden način zaslovela krščanska ljubezen. Spoštujejo ga Japonci in Kitajci; ljubijo ga vsi, ki jim je rešil življenje ali so bili kakorkoli deležni njegove dobrote; občuduje ga vsak, kdor pozna njegovo delo.

NEUSTRAŠENI PROSILEC

Ko je potreboval sredstev za preskrbo tolikih tisočev, se ni pomišljal obiskati generalisima Čangkajška, ki ga je pozdravil in mu dal bogato podporo; ni ga bilo strah prositi za svoje sirote pri japonskih veljakih; tudi ti so ga s spoštovanjem poslušali in njegovo požrtvovalno delo z velikimi vsotami podprli. Od tod je v svoji gorečnosti odhitel še v Ameriko, kjer so ga navdušeno sprejeli, in vrnil se je v Šanghaj med svoje begunce z bogatimi sredstvi. Spet je delil dobrote, lačne nasičeval, nage oblačil in tolažil obupane! A še si ne da miru. Prav te dni je dospela vest, da je p. Jacquinot rešil mesto Hankov pred uničenjem.

ZA KITAJCE, JAPONCE, KOMUNISTE

Gotovo ni to edini misijonar, ki blaži bedo nesrečnega ljudstva. Je pa v tem času gotovo najvidnejši. Njegov zgled nazorno kaže stališče

katoliške Cerkve v tem strašnem boju.

Kot on tako vsi drugi misijonarji na Kitajskem ne poznajo v tem času drugega kot ljubezen do vseh, pa naj bodo ubogi kitajski domačini, japonski vojaki ali komunisti; seveda pravo krščansko ljubezen, ki vrši dela usmiljenja vsem, ki so usmiljenja potrebni. Zato pa zlasti ljudstvo z vedno večjo ljubeznijo gleda na katoliške misijonarje, ki so jim v veliki večini edini rešitelji iz stiske in skorajšne smrti, saj drugi »misijonarji« so zbežali.

ŽOSIST PRIDOBIVA

Jože je skromen dečko, vratar v veliki meščanski hiši. Nekemu mesarskemu vajencu vsak dan dvakrat odpira vrata: prvič, ko mu naroči, kaj naj prinese, drugič, ko sprejme naročeno meso.

Obljubil je v društvu, da bo tega vajenca pridobil za člana.

Obljuba dela dolg. Od besede je treba iti k dejanjem.

Ko vajenca zjutraj prvič vidi, se mu prijazno nasmeji. Ko pride v drugo, se mu lepo zahvali.

In to dan za dnem . . . Pozdrav in zahvala sta vedno bolj domača.

Zdaj se že tikata. Ta je Jože, oni pa France.

Včasih se na ulici srečata in se že od daleč veselo pozdravita.

Jože je v hiši seveda »neroda« in, ker je samo vratar, mora marsiktero bridko preslišati, kadar je gospa slabe volje.

Neki dan je bila teletina hudo trda. Tedaj je moral Jože meso vrniti in France iti v mesarijo in nazaj. To niso mačkine solze! Kako naj mu pove? V dobro voljo ga mora spraviti!

»Veš, France,« mu pravi prijazno, »gospa je svoje zobe poslala na obisk k zobnemu zdravniku. Dokler se ne vrnejo, hoče imeti prav mehko meso, ki se bo v ustih kar stopilo.«

Zvito mu pomežikne, češ: »Saj me razumeš!« Oba sta se zasmejala in postala še večja prijatelja.

Kadar sreča sedaj France Jožeta, mu pripoveduje, kod hodi in kaj dela ob nedeljah! Gre v gledališče, v kino, v gostilno, na ples, na izlet, v reko se kopat, tu in tam malo podvori in tako naprej.

Jože pa prav previdno in počasi skuša spraviti vse te stvari v pravi red in še kaj drugega vtakniti vmes.

Vpliv se večja, zmaga se začena. Spet en nov žosist.

Dr. Odar:

KATOLIČANI IN RAZLIČNE VERE

Pred kratkim je ZFO izdala dr. Odarjevo knjigo »Katoličani in različne vere«. Knjiga je pomembna tudi za našega srednješolca in akademika. Saj obravnava prevažna načelna vprašanja o katoliški veri in njenem odnosu do drugih ver, zlasti do pravoslavne vere, ki ima v naši državi med prebivalstvom relativno večino.

Najprej utrdi pisatelj naše načelo brezkompromisne vere v osebnega Boga in zato temeljito ovrže moderne spake: panteizem, materializem in še posebno najmodernejši rasizem, tako imenovano »moderno poganstvo«, ki ga je sveti oče obsodil v svoji okrožnici »Mit brennender Sorge«.

»VERSKA STRPNOST«

V posebnem poglavju obravnava pisatelj vprašanje verske strpnosti, ki se tudi v naši srednji šoli tolikokrat poudarja. Ze samo zaradi tega vprašanja si mora vsak katoliški dijak prebrati pričujočo knjigo, ker o njem sliši vsa mogoča mnenja in razlage.

Pisatelj natančno pojasni, da za katoličana sploh ni dopustna strpnost v verskih dogmah: »dogmatične strpnosti katoliška vera ne pozna«, pravi dobesedno pisatelj, pač pa katoliška vera dovoljuje t. zv. državljanjsko in državno - politično strpnost; ne samo dovoljuje, celo toplo priporoča ju. Samo v tem po-

menu more razumeti katoličan znani srbski pregovor: brat je mio, koje vere bio.

INKVIZICIJA

Prav tako važna in izredno zanimiva so v knjigi poglavja o znani srednjeveški inkviziciji in torturi, zaradi katere so katoliško Cerkev že toliko blatili in klevetali. Vsa ta vprašanja reši pisatelj dr. Odar na jase in sodoben način. Predvsem poudarja, da teh stvari ne smemo presojeti z današnjimi merili, marveč se je treba prej vživeti v srednjeveške razmere in šele potem soditi.

NARODNOST

Končno se bavi dr. Odar še z očitkom, da katoliška vera ni dovolj narodna. Zopet da jase odgovor, da naša katoliška Cerkev sploh ni in ne more biti narodna v tem pomenu, da bi bila namenjena samo enemu narodu, marveč je vesoljna in nadnarodna, dalje pa tudi, kar je še posebej treba za nekatero poudariti: katoliška Cerkev nikoli ni protinardna!!

*

To so samo nekatera zanimiva vprašanja iz te knjžice, na katera smo posebej hoteli opozoriti naše dijaštvo. Knjiga je potrebna prav vsakemu katoliškemu slovenskemu študentu, ki mu je za načelno jasnost sodobnih verskih in cerkvenih vprašanj.

Tom Playfair

»Če je samo ta!« si oddahne Harry. »In kdaj naj ga ekserciramo?«
 »Vse to imam že v načrtu. To noč, o polnoči. Bdeti vam ne bo treba. Ko bo čas, vas bom jaz poklical. Ker bomo »eksercirali«, ko bo Green spal, nam bo delo lahko. Jaz bom stal ob vzglavju in molil »oremus«. Vi bodite pa pripravljene in če se zbudi, skočite nadenj in ga držite. Biti mora miren, ko ga bom jaz »eksercirali.«

»Oh, Tom, kako boš bral o polnoči brez sveče?« vpraša previdni Jože.
 »Šmenta! Na to pa nisem pomislil. Poiščimo kak izhod iz te zagate!«
 »Sem že našel!« pravi Harry zmagovito. »Sveče so v zakristiji.«
 »Ti si biser, Harry! To bo tako kot v cerkvi!«
 »Če bi vzeli še koretlje?« sprašuje Vili.
 »Ne vem,« se obotavlja Tom, »ali bo bolj pobožno?«
 »Gotovo!« zagotavlja Harry.

»Pojdi torej po koretlje. Harry, ti poznaš zakristijo bolje od mene. Ti nam boš preskrbel vse potrebno med odmorom. Sveče skrij v spalnico za vrata. Koretlje pa spravite pod žimnice. Sedaj pa, nikomur niti besede o tem.«

Zvečer so naši štirje dečki s težkim srcem opustili večerjo. Harry je poiskal koretlje in sveče ter jih postavil na določeno mesto.

Zvečer v spalnici si je bil Tom gotov uspeha. Toda bdenje je bilo težko in te težave Tom ni predvideval. Nestrpno je čakal, kdaj se bo pater Middleton odstranil. Pater pa se je mirno usedel za mizo ter bral. Toma je obliki mrzel pot: »Kaj, če bo vso noč pokoncu?« Nazadnje — Tom si je olajšan oddahnil — je prefekt odgrnil zaveso svoje celice, pokleknil ob postelji ter klečal dolgo, dolgo, kakor je mislil Tom.

»Od sile je ta človek!« se je hudoval nepotrpežljivi nočni čuvaj. »Kaj mu je treba zdaj moliti! Podnevi naj moli, ljudi pa naj takrat pusti pri miru!«

Končno je prefekt vendarle zaprl celico. Tom je slišal, kako se je vlegel na posteljo. Dobro uro je nato vladala popolna tihoča.

Tedaj je Tom vstal, se oblekel ter zbudil zarotnike drugega za drugim. Vsi so se oblekli in izginili iz spalnice...

Kmalu nato se je vila po spalnici veličastna procesija. Spredaj je šel Tom, oblečen v koretelj in s knjigo v roki. Za njim so šli trije njegovi prijatelji, vsak s prižgano svečo v roki. Tihó in dostojanstveno so obkolili posteljo svoje žrtve.

»Ne dotikajte se ga, razen če se zbudi. V tem primeru skočite nadenj. Biti mora miren, ko bom jaz izganjal hudiča iz njega.«

»In če bo vpil?« vpraša Jože.
 »To bom jaz že prepredil,« pravi Harry.
 »Dobro! Ste pripravljene?«
 »Da.«
 »Torej začnem.«

»Dies irae, dies illa
 Solvet saeculum in favilla
 Teste David cum Sibylla.«

Tu je Tom pogledal: nič — vse tiho.
 »No, zdaj ste vi na vrsti, konec prve kitice.«
 »Amen!« so resno zaključili ostali trije. Green je mirno spal. Tom nadaljuje:

»Quantus tremor est futurus
 Quando iudex est venturus
 Cuncta stricte discussurus.«

»Amen...«
 Green se je nemirno zganil in zastokal.
 »Hitro, Tom, to je strašno!« je resno pripomnil Harry.
 »Oh, najbrž gre zdaj hudič iz njega!« se zgrozil Jože. »Kaj, če se spravi nad nas?«
 »Ne boj se!« pravi Tom in pri tem sam pobledi. »Le vztrajajmo. Jaz bom nadaljeval:

Tuba mirum spargens sonum
 Per sepulchra regionum
 Coget omnes ante thronum.«

Green se je zopet zganil in zastokal.
 »Prinite ga, če se zbudi!« pravi Tom.
 Tedaj je Green odprl oči in se znašel v rokah štirih belih prikazni. Njegov strah je bil brezmejen.
 »Kaj je?« je jecljal. »Ali sem že mrtev?«
 »Mrtev si, če se premakneš. Bodi torej miren, mi te ekserciramo.«
 (Dalje prih.)

Agencija »Canadian Press« poroča o junaškem dejanju kanadskega misijonarja patra Langlois v Albaniju v Zalivu sv. Jakoba.

Misijonar je zvedel, da se je v 150 milj oddaljenem kraju neki Indijanec zelo nevarno ranil s sekuro. Brez obotavljanja se je pater odpravil na pot, ki mu jo je hudo otežkočal velik sneg. Osem dni je moral potovati, da je po velikih naporih prišel do ranjenega Indijanca. Indijanec je imel nogo tako zmečkano, da si jo je moral sam odrezati, nato pa obležal onesvečen. Nogo mu je zmečkalo drevo, ki ga je podiral, in je padlo nanj. Revežu nihče ni mogel pomagati. Zato ga je pater Langlos naložil na svoje saniter ga pripeljal na misijonsko postajo, kjer ga je mogla bolniška sestra zdraviti in ga tako rešiti gotove smrti.

Pravkar je izšla

NAŠA POT II.

v drugi izdaji:

Ušeničnik—Debevec—Zabret
 O ČTIVU IN ŠE KAJ

CENE: 8.—, 6.—, 4.— din.

PREDSEDNIK DE VALERA IN
 NJEGOVI VZGOJITELJI

Pri ustanovitvi novega misijonskega zavoda v Dublinu je provincial družbe Svetega Duha Murphy pozdravil navzoče in med drugim dejal, da patri te družbe smatrajo predsednika De Valero za najodličnejšega bivšega gojenca in se mu zahvaljujejo za njegovo živo zanimanje za njihovo družbo. Poudaril je ob koncu dejstvo, da je de Valera dal Irski pravo krščansko ustavo.

Ali že imaš

DR. ALEŠA UŠENIČNIKA

OBRIS

SOCIALNEGA VPRAŠANJA?

CENE: 10.—, 7.—, 5.— din.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).